

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA .....

Prețul abonamentului:		Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:	
Pe un an	160 Lei		Pentru publicațiuni oficioase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin	
Pe jumătate de an	80 „		până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200	
Pe un pătrar de an	40 „		de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei	
Un număr	3 Lei.			
Pentru străinătate pe un an	260 Lei.			

Nr. 1805 E 1933.

In slujba apostolatului.

Note oficiale.

De: **Iacob Crețiu.**

Serviciul de învățământ local din Timișoara cu adresa sa cu Nr. 3893 din 17 Martie a. c. ne pune în vedere ordinul Ministerului de Finanțe cu Nr. 34074/933 prin care se dispune a nu să plăti pro Martie a. c. salariul decât acelor cari și-au achitat impozitul global pro trimestrul V. 1932/1933 (Ianuarie—Martie 1933).

În consecință se îndrumă Onor. Preoțime a Eparhiei noastre ca fără amânare să-și achite globalul pe Ianuarie—Martie 1933 înaintând Cassei diecezane — prin oficiile protopresbiterale — cel mult până la 31 Martie a. c. chitanța sau o dovadă despre această achitare.

Caransebeș la 18 Martie 1933.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu

**

Nr. 1761 Sc. ex 1933.

Fiind informați, că Camera de agricultură a județului Severin a hotărât ca în ziua de 25 Martie a. c. sărbătoarea Bunevestiri, să fină un fel de serbare a cu sădiri de pomi, la care preoții să fie rugați a săvârși chemarea Duhului Sfânt și ținerea unei cuvântări ocazionale, se dispune, că preoții fiind obligați cu plinirea serviciilor dumnezeiești în această mare sărbătoare, nu pot fi dispenzați dela plinirea acestora.

Caransebeș, în 16 Martie 1933.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu

Deodată cu primele adieri ale începutului de primăvară, când natura întregă reînvie, când totul a revenit la viață, din adâncă letargie a unei ierni îndelungate, — „Corul Catedral”, în frunte cu neobositul profesor-dirijor, Constantin Vladu dela Academia noastră teologică; — primind arhierasca binecuvântare a Prea Sfințitului nostru Episcop diecezan și-a reînceput cu elan, greaua muncă de deștelenire a sufletelor copleșite de prea multele preocupări de ordin material.

Conștii de îndatoririle bisericii luptătoare a lui Christos, de importanța unui misionarism metodic, în aceste vremi de pronunțată criză duhovnicească prin care trece omenirea unui veac de deșarte preocupări și zadarnice încercări de găsire a echilibrului sufletesc pierdut, în formule alegebrice, de ecuațiuni cu prea multe necunoscute; — cei dela centrul eparhiei noastre, prin descinderile pe cari le-au făcut la sate în anii trecuți și pe cari au început să le facă din nou, vor să dovedească mulțimei dreptcredincioase, că fac tot ce le stă în putință pentru readucerea turmei la calea cea adevărată, la calea vieții.

Nu este mică oboseala celor cari după munca de birou sau de altă natură, a unei săptămâni, întregi în Dumineci și sărbători, în loc să stea acasă și să se odihnească puțin, pentru că mâne zi, trebuie să reînceapă din nou aceeași muncă, — apucă drumurile pentru a putea lua contact cu poporul năcăjit al îndepărtatelor și uitatelor cătune.

Și, acești propovăduitori ai cuvântului divin, nu urmăresc realizarea vre unui bun material.

Ei n'așteaptă recompense lumești, pentru că n'au trebuință de ele.

Ei au însă un crez și în slujba lui fiind, înțeleg să se achite în mod conștiincios față de conștiința lor de creștini și de slujitori ai Domnului.

Biserica luptătoare a lui Christos, nu poate sta impasibilă în fața vieții pământești a membrilor ei, mai ales că mulți din aceștia, au plecat de mult, pe drumuri neumblate, necunoscute și azi căzând în plin mers, înfrânți, nu mai au nici puterea să continue drumul și nici să se reîntoarcă singuri îndărăt. Nu mai au apoi nici o convingere și necunoscutul drumurilor pe cari au apucat, îi înfioară. De unde am plecat, încotro mergem și care este sensul vieții, noastre se întrebă mulți, foarte mulți, căzuți zdrobiți pe ruina propriei lor vieți.

Ei bine, slujitorii bisericii străbune, la altarul căreia ne-am încălzit și fortificat, ca neam învingând mulțime de veacuri pline de adversități, acum mai mult ca oricând, trebuie să-și strângă rândurile și să înceapă pe un front unic, lupta grea de redeşeptare a conștiinței umane, de reîntoarcere a celor rătăciți pe drumurile necunoscutului, la limanul mântuirii, care nu poate fi decât, *doctrina divină* a celui Care, — anul acesta chiar, se împlinesc nouăsprezece veacuri, — după ce arătase oamenilor calea adevărului și a vieții, și după ce s'a jertfit pe Cruce și a înviat, s'a înălțat la Ceriu.

Descinderile la sate a celor din centrul eparhiei noastre, sunt un semnal al chemării vremii, al chemării la luptă. Așa le vedem noi, și avem convingerea că nu vor rămâne zadarnice și vom fi înțeleși și urmași la munca pe care n'am trâmbițat-o, dar am început-o..... Duminecă, în 12 l. c. „*Corul Catedral*“ a descins în comuna *Buchini*.

La marginea satului, părintele Iova Drăghina, preotul locului, cu crucea 'n mână, în ornate de sărbătoare, înconjurat de micuții școlari, nădejdea neamului, îmbrăcați unii în stihare, ceilalți îmbrăcați de biserică și de mulțimea poporului drept credincios, în frunte cu prapori, ne-a primit cu cuvinte calde de mulțumire în numele credincioșilor pe cari îi păstorește, pentru oboseala ce ne-am luat de a-i cerceta și anul acesta, încheind cu: „Bine a-ți venit în mijlocul nostru“.

Răspunde părintele profesor dela liceul „Traian Doda“ Filip Pop, arătând în cuvinte alese și simțite, rostul venirii noastre în mijlocul lor. Glasul vremii impune tuturor reîntoarcerea la biserică lui Christos, singura

chemată și care are puterea să ne salveze din necazurile grele, cari ne-au copleșit. Această chemare a vremii au înțeles-o și intelectuali mireni ai Ardealului, Banatului nostru drag, Crișanei și Maramureșului, adunându-se Dumineca trecută la Cluj, unde au organizat o asociație care are menirea de a conlucra cu preoții altarului strămoșesc, la redeşeptarea și aducerea celor rătăciți, înapoi la Biserica lui Christos. Incheie cu cuvintele „*Christos în mijlocul nostru*“.

În dangătele duioase ale clopotelor bisericii, cari anunță tuturora că este zi de mare sărbătoare și bucurie sufletească, ne îndreptăm cu toții spre sfânta biserică.

S'a început îndată sfânta liturgie, oficiată de preoții: Filip Pop, Pavel Bogoevici, Iova Drăghina și părintele diacon Zeno Muntean, profesor la Academia noastră teologică.

Responsoriile liturgice le dă „*Corul Catedral*“, care prin armonioasele melodii a avut puterea să înduioșeze și să ridice sufletele tuturor credincioșilor spre înaltele sfere ale nemărginitului, făcându-ne să fim mai aproape de Creator, să uităm preocupările de toată ziua.

La priceasnă predică părintele diacon profesor, Zeno Muntean.

Predicatorul, după ce face o succintă recapitulare a sfintei evanghelii, în care se vorbește despre slăbănog, în cuvinte simțite și de adânc înțeles creștin, cu fluiditatea ce-l caracterizează, spune, că dacă privim *omul*, așa cum este el aci pe pământ, adică cu *suflet și trup*, aflăm că și relele la cari este expus, sunt de două feluri: unele cari aduc stricăciune sufletului, altele cari sunt stricăcioase trupului.

Relele sufletești sunt păcatele, iar relele trupești sunt durerile și boalele, lipsurile, neajunsurile și moartea.

După judecata oamenilor, nefericiți se țin aici pe pământ cei cuprinși de relele trupești, de dureri și boale.

Intrucâtva, este îndreptățită această convingere, căci de fapt bunul natural cel mai de preț al omului e sănătatea. Fie cineva cât de avut și la oricât de înalte demnități lumești ajuns, dacă nu e sănătos fizicește, nu poate fi decât un nenorocit.

Dar, cu mult mai nenorocit este acela, care e cuprins de relele sufletești, de păcate. Durerile, boalele, omoară numai trupul, care și așa este trecător, relele sufletești omoară însă sufletul, ceiace are mai prețios omul.

Slăbănogul din sfânta evanghelie de azi, era foarte nefericit, precum e o mare parte și

dintre noi muritorii de azi, fiindcă el era cuprins nu numai de relele trupești, ci și de cele sufletești. Iar relele trupești nu erau decât consecința funestă a celor sufletești, **a păcatelor**, cum zice sfântul apostol *Pavel* în epistola către Romani: „*printr'un om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea...*”

...Sănătatea trupului fără curățirea sufletului, nu este de nici un folos și rău greșesc oamenii când numai de vindecarea boalelor trupești se îngrijesc, iar boala sufletului nici nu o iau în seamă.

Mântuitorul, după cum am auzit în sfânta evanghelie, văzând *credința mare* a slăbănogului, *iertându-i păcatele*, l-a vândezat întâiu sufleteste, pentrucă bine știa Domnul Cel atoateștiutor, că vindecarea sufletescă, îi este mai de lipsă slăbănogului, decât vindecarea trupului. În zadar va fi trupul sănătos, dacă sufletul e întinat cu păcate, în zadar va fi *omul* înconjurat de bunătățile lumesti cele mai de preț, dacă sufletul său este confundat în rele, pierdut. Dreptul *Iov* zice: „*Ce va ajuta sănătatea trupului, dacă patimile vor bolnăvi sufletul?*”

Păcatul este nefericirea cea mai mare a omului, căci pe lângă relele trupești ce i-le cauzează aici pe pământ, îi mai turbură liniștea conștiinței, glasul lui Dumnezeu sădit în om, judecătorul imparțial, care fără cruțare muștră pe toți, cari calcă voia cea atot sfântă a Domnului. Iar, dincolo de mormânt, în viața cea fără de sfârșit, păcatul, va fi cauza condamnării noastre vecinice.

Dar, cu toate consecințele funeste ale păcatului, sunt așa de puțini cari își știu preții sufletul. Cei mai mulți dintre noi trăiesc și își petrec viața în așa fel, ca și cum nimic n'ar fi mai bun, decât deșertăciunea celor pământești. Aceștia își uită sufletul, faptele bune nu-i preocupă, virtuțile nu le cunosc, la fericirea vecinică nu se gândesc.

După medic aleargă toți, când îi cuprind boalele, dar la preoți, la doctorii sufletești, la biserică, n'aleargă niciodată, sau așa de rare ori.... Toți aceștia vor răspunde odată înaintea Domnului și cumplită va fi pedeapsa. Atunci numai își vor da ei seama de ceiace au făcut aici pe pământ, atunci vor vedea că toate au fost deșertăciune și se vor căi, vor plânge amar, dar va fi prea târziu.

...Patru au fost cei cari au dus cu patul pe slăbănog la picioarele Mântuitorului. Până nu e prea târziu, să ne grăbim să luăm și noi patru însoțitori, cari să ducă patul durerii păcatelor noastre la picioarele Domnului, înaintea

altarului străbun, așa ca să putem dobândi vindecarea, iertarea păcatelor, de cari este așa de greu rănit sufletul nostru. Și cine pot fi acești însoțitori? Ei sunt: părerea de rău pentru păcatele ce am făcut, hotărârea fermă de a nu mai păcătui, mărturisirea tuturor păcatelor înaintea duhovnicului după o examinare amănunțită a conștiinței și împlinirea canonului dat de duhovnic pentru păcatele făcute, care are de scop întărirea noastră în virtute și ferirea de noi păcate, prin post, rugăciune, cercetarea sfintei biserici și săvârșirea faptelor de milostenie, spre a putea astfel să fim părtași vieții eterne.

...Edificatoare a fost predica părintelui diacon profesor Zeno Muntean, care a fost ascultat de toți cu viu interes. Pe fața tuturor puteai ceti bucuria unei redeșteptări sufletești, hotărârea începerii unei noi vieți. Putere magică are cuvântul divin, slujitorii altarului, să-și strângă rândurile. Poporul încă nu e pierdut, cu tot spiritul ateu al unor vremi apocaliptice. El mai are credință, dar sufletul îi este prea copleșit prea obosit, de greutatea prea mari ale luptei ce trebuie să dea împotriva prea multor anomalii și inechități ale vieții sociale postbelice.

La sfârșitul sfintei liturgii preotul Iova Drăghina a mulțumit în cuvinte calde, celor cari s'au obosit să-i cerceteze și anul acesta, și ne roagă să nu-i uităm nici pe viitor. Mulțumește îndeosebi profesorului Constantin Vladu, dirijorul Corului, pentru jertfele ce face, determinat numai de un neprecupețit crez pus în slujba sfintei biserici.

.... *Continuăm drumul pe care am apucat acum câțiva ani. N'așteptăm aprecieri, dorim numai să fim înțeleși și să fim urmași, pentrucă munca de destelenire a sufletelor îndepărtate de sfânta noastră biserică strămoșească, nu este ușoară, aceste suflete fiind multe.*

Noi, pentru isbândă, punem în luptă tot ceiace avem mai de preț: tinerețea noastră cu toată vigoarea ei, elanul nostru întreg.

Irmosiere

scrise pe hârtie velină, curat, cetăț,
se găsesc spre vânzare la

Librăria Diecezană

Prețul 150 Lei. — Se pot comanda prin ramburs.

Pe pământul făgăduinței...

— Note de drum —

De ing. Petru Fotoc

În prăvăliile asortate cu mărfuri după gustul european, personal meșter de vorbă servește cu slugărnicie pe cumpărătorul învitat în atâtea limbi — cel puțin a-i vizita. Sigur și în limba ebraică. La târg, streinul trebuie să fie foarte atent. Mai bine e, ca intrând într'o magazie, mai întâi cercetezi cu atenție, cum târgue alții, dar e consult că o zi două să urmărim prețurile și în alte părți și nu mai atunci să facem cumpărături, ca să nu cădem jertfă speculei josnice, care se practică pretutindenea aici. Cer preț foarte urcat, lasă apoi mult, până tot să face târgul și drept dovadă a cinstei, te-a servit cu marfă de calitate inferioară. Procedură caracteristică pentru comerțul din orient. Lucrurile de evlavie, obiectele de amintire cu gravuri și inscripții locale, în partea cea mai mare sunt fabricate și importate din Germania. Spre mândria noastră aflăm într'o magazie mobile din Golețul din valea Timișului, de lângă Caransebeș.

Restaurante moderne grijesc de alimentarea vizitatorilor, după bucătăria franceză și engleză, în cari mâncările se prepară numai cu unt de lemn. Carnea de porc și grăsimea nu se consumă. Cafenelele lasă de dorit. Într'o seară, după spusele prietenului Caspi, mergem în o grădină, noi i-am zice local de vară, — dar era toamna. Se prezenta drăguț. Era împodobită cu multe flori și plante tropicale. Dintre crengile palmierilor, mulțimea becurilor electrice vărsa lumină discretă. Într'un colț muzica de jazz își încerca instrumentele, iar la mese simple, familii cu odrasle tinere glumeau. Ni-se servește și noaună turcească, apoi limonadă, că fiind trecut ceasul 21, până la ora 7 mâine zi, este interzisă consumarea beuturilor alcoolice în localuri publice. Deodată acorduri cunoscute ne trezesc din discuția angajată. Orchestra începe melodia cunoscută a unui dans pe atunci la modă și la noi. O gustam cu plăcere, era doar cunoștință de acas. Dar am ramas nedumerit, oare dansul din pricină a ajuns aici din Africa prin intermediul bătrânei Europa sau s'a importat direct? Imi vine a crede, că noi l'am esportat, ca continent în unele privințe mai aproape și cu mai multe înclinații pentru coreografia popoarelor primitive, că nu distanța hotărește. Perechi după perechi se legănau în visul dansului, dar nu așa mla-dios ca la noi. Erau mai mult mișcări mecanice. În general n'am găsit șicul dela noi, pe lângă că erau cu toții bine îmbrăcați. Erau evrei.

Cu streinii nu și-au spart capul, au petrecut între ei, până după plecarea noastră. Viața de *corso* peste zi este inexistentă, seara da, gustul european a rmas însă desilusionat. E de subliniat, viața morală foarte avansată aici. În porturi e alta, acolo se învârteste atâta lume, ca număr și neam.

Într'una din zile, către seară auzim chiote de voie bună în restaurantul din vecinătate. Mergem într'acolo, ba intrăm chiar, înformându-ne că se serba ospățul de nuntă al unui evreu spaniol. Coccoanele în toalete de seară, bărbații la fel, dar pe cap toți cu fes roșu. Vorbeau în jargon, că voia bună era în toiu, altcum evreii aici se folosesc numai de limba ebraică, dela care se abat numai la bucurie și necaz.

Spre marea mea părere de rău, afară de medicul amintit, — care a grijit pe un pelerin îmbolnăvit, că medicii noștri împreună călătoreii, au refuzat a'l trata, pe motiv că le este interzis a practica medicina în străinătate, — numai cu puțini intelectuali arabi am putut vorbi și așa n'am avut puțința a afla și mai cu deamă-runtul situația de fapt, care dominează astăzi în Palestina, ca sinteza lucrurilor privitye prin prizma acestor două popoare: arabi și evrei, puși față-n față prin crearea statului evreesc.

Am plecat de aci cu regretul că n'am mers la o reprezentație de circ, unde am fi văzut cu siguranță producții interesante, cum vesteau afișele și reclamele.

Traiul pentru cei de acolo nu era scump, pe noi ne omora valuta noastră, dar și încurcătura cu moneda locală, pe care am cunoscut-o mai bine, când eram gata de plecare. Vinzători de gazete ne ofereau ziare locale și europene. Am cumpărat una arabă, dar nici astăzi n'am tăiat-o, am adus-o ca amintire, pentru felul cum e tipărită, că pe cele evrești le cunoșteam. Grupurilor noastre de țărani pelerini, nu li-s'a dat nici o atenție deosebită pentru portul național, căci trecătorii îi confundau cu vr'un trib din deșert, până presa n'a semnalat sosirea noastră. Cu regret am constatat, că lumea nu prea era informată asupra așezerii geografice a țării noastre.

Circulația se deservește ca și în Iaffa. Dacă pe o stradă este ordine, liniște și se respectă întocmai dispozițiile privitoare la reglementarea circulației, atunci în strada unde se află guvernatorul englez al țării, — da. Autoritatea împărăției engleze e mai presus de toate. La drept vorbind evreii simpatizează cu protectorii lor englezi, arabii se încred în francezi și catolici.

Ierusalimul, capitala Palestinei, are o populație stabilă de circa 120.000 suflete, dintre

cari jumătate sunt evrei, un sfert musulmani — turci și arabi, — car restul sunt creștini. Numărul evreilor este mereu în creștere, datorită tendinței de a popula țara cât mai mult cu semenii lor. E foarte numeroasă și acu populația flo-tantă, de și nu în dimensiunile antebelice, când dreptcredincioșii ruși, îndemnați de sentimentele izvorite din sufletul lor curat către cele sfinte, se proșterneau anual aici. Dar și acu vin cei ce caută reculegere, fie din deșert fie din alte țări îndepărtate, căci sufletul cu nădejdea în Domnul, a răpit omul totdeauna. Cu prilejul sărbătorilor mohamedane *Nebi Musa*, mulți credincioși ai islamului cercetează sfânta cetate. Populația imigrată aici în decursul veacurilor, a descălit după obârșie în coloniile fondate de premergătorii națiunii lor. Așa aflăm colonia germană, engleză, franceză, spaniolă, în cari întâlnim în bună înțelegere creștinii cu evreii. În acestea se menține o industrie înaintată, care acu a luat avântul marilor uzini. Coloniile acestea nu sunt a se confunda cu cele postbelice și despre cari vom vorbi în alt capitol.

Orașul se află la o altitudine de 800 metri. E încunjurat de întărituri naturale ca muntele *Maslinilor*, *Scopus*, *Sionului*, aici a fost muntele *Moria* și pe lângă văile amintite deja, muntele de către *Bethlehem*. Un drum șerpuitor duce din vale în cetate, de aici espesia a *sui în Ierusalim*. Casele vechi sunt la felul celor descrise mai nainte. Camerele cu ferestrii cu zăbrele de fier sunt postate în jurul curții, în al cărei mijloc se află cisterna. Dacă casa e cu etaj, scara e afară de acoperiș. Edificiile noi îmbin tot confortul și avantajile construcțiilor europene. În acestea în timpul de eamnă nu se încălzește cu mangan, că sunt introduse sobe chiar și de teracotă.

Dintre populația creștină, cei mai mulți sunt grecii ortodocși în frunte cu patriarhia, apoi catolicii cu episcopul și custodele din *Terra sancta* și celelalte confesiuni creștine cu credincioși mai puțini cu șefii lor eclesiastici.

Intreaga Palestină, — astăzi statul evreesc — să administrează după legiurile engleze.

Am ținut de necesară incursiunea de față ca cetitorul să poată a-și înagina după descrierea unuia, care vroește a filma în ediția realității tot ce merită să fie observat aici. Ear terminând cu acestea, vom merge să ne închinăm.

(Urmează).

Opera... „quae adhuc lucent“*

Un călugăr assumptionist francez, anume *Martin Jugie* a scris nu de mult o carte intitulată: „*Dogmatica Christianorum Orientalium ab Ecclesia dissidentium*“ în mai multe volume. În volumul său prim a consacrat câteva pagini contribuției române la literatura bisericească.

Nesmintit, prea modestele pagini abea amintesc de aportul alor 7-8 români, dar între ei, la loc meritat este pus eruditul teolog dela *Caransebeș* *Dr I. Olariu*. Deci înainte ca să fi avut un drum bătătorit, *Dr I. Olariu* a trecut cu operele sale hotarele vremelnice, creiând parte în terenul necunoscut al literaturii bisericești române....

Imi aduc aminte de cuvintele unui eminent tânăr care luând știre de aceasta, scria cam următoarele: „Inregistrăm cu satisfacție faptul că activitatea acestui erudit teolog, care cu mijloace modeste a știut să creieze un centru de cultură teologică românească, n'a scăpat peniței fugare a autorului“. Și imi aduc proaspăt aminte cum voit sau nevoit penițelor noastre românești ne scapă prea ades acest nume!

Dr Iuliu Olariu a fost profesor al unui institut teologic, într'un neînsemnat orașel. A activat și a scris într'o vreme când nu avea mijloacele confortabile ale civilizației de astăzi; nu avea la îndemână biblioteci, iar bibliografia teologică românească se putea înșirui toată pe o singură pagină. El nu s'a bucurat de o tradiție cărțurărească în ogorul acesta greu; el a fost deci un adevărat precursor care cu mijloace sărace și puține a creiat drum deschizând perspective și îndemnând la o muncă bărbătească pe alții.

Cu atât mai surprinzătoare pare atunci, pe lângă toate aceste considerații, categorisirea atât de nemeritată a lui *Olariu* între traducătorii servili ai catolicilor și în special a lui *Bisping*. Contribuțiile sale au putut fi neapărat influențate de „vastul material al comentariilor germane“, dar aportul lui personal, originalitatea notei nu e îngăduită a se șterge cu o autoritară trăsătură de pană!

Dr Iuliu Olariu, care a fost și continuă prin opera sa a fi o podoabă a noastră, face și culturii teologice române bune servicii. Deci reducerea, desconsiderarea și bagatelizarea nu e motivată.

Am aflat cu cale a espune cele de mai sus, căci vedem că în revista studenților

*) Autorul acestor șire, celind cele publicate în *Foia Diecezană* dela 12 Martie a. c. în judiciosul articol intitulat „Onestitate literară“ a luat impuls a scrie șirele de sus. X.

teologi din București „raze de lumină“, Nrul de pe Noemvrie-Decemvrie 1932 sub semnătura unui domn cu numele de Teodor N. Manolache, numele de Dr Olariu continuă a fi ținut numai în umbra comentatorilor străini pe motiv că el nu spune nimic nou.

Ar fi prisoselnic poate a mai spune că acest om robit de patima muncii nu era un traficant al verbului, un om de *noutăți*, cari prea adesea n'au ce căuta în studiile serioase.

Nu ne mirăm de *teologi*, ne mirăm de inspiratorii acestora; ei știu doar cuvintele scripturii că nu pe *deșertăciune se pun temelurile lucrurilor celor vecinice!*

X.

Economiile și risipa.

În actuala epocă, de zăpăceală și îndrăzneală, politicianismul se încapăținează a distruge aproape cu desevărsire spiritul de jertfă, necesar refacerii vieții publice pe toate tărâmurile.

De-o parte se store, fără milă, până la secătuire, izvoarele de venit ale contribuabililor, sugrumându-li-se încrederea și duhul de întreprindere, de altă parte se practică o risipă permanentă în avutul statului.

Dintre pildele de nesocotită risipă și rară prădălnicie, reținem azi cazul unui cumular, îmbrăcat cu nu mai puțin de *patru* posturi retribuite în cifre grase și plătite la vreme. Importă puțin numele cumularului — care are destui colegi „de suferințe“; — e de ajuns să luăm notă că stimabilul nostru ridică o leafă ca profesor universitar, a *doua* leafă ca profesor la o școală politehnică, a *treia* ca profesor și rector la o academie de agricultură, a *patra* în calitate de consilier tehnic la un minister din București...

A cincea urmează, poate a fi descoperită de aici în colo... Stăm, va să zică în fața unei ființe de „geniu“, care e încredințată, pe semne, a pune statul român alături de statele civilizate străine... Și înțelegem pe acest cumular, și pe alții de același soi, în belșug și resfăt; — în vreme ce miile de slujbași necăjiți, de preoți prigonțiți, sunt expuși a fi pur și simplu desființați.

Disproporția, în felul repartizării sarcinilor publice, nu mai cunoaște margini.

Așa, ca să aducem earăș exemplul grăitor despre modul procedării în sferile de sus ale cârmuirii, se proiectează *desființarea centrelor eparhiale ortodoxe, menținând în întregime și neatînse organizațiile capitulare greco-catolice și romano-catolice.*

Unde ajungem, țară și neam, cu această politică de improvizație și veșnică experimentare?!

Sufletească revoltă și foarte justificat, trebuie să cuprindă pe toți credincioșii noștri îngrijați de viitorul ce ne stă înainte.

Nesfârșitul șir de nedreptăți, abuzuri silnice și nepăsare, sporesc pe zi ce merge rândurile nemulțumirilor, năpăstuiți, îngroșând odiul ce acopere pe aceia cari încearcă pe aceeaș greșită cale să rezolve criza financiară și să echilibreze bietul buget general al țării.

Astfel de stăpânitori stăpânesc *statul*, — dar nu stăpânesc *situația actuală*.

Concluzia salvatoare?

Una din două: Sau înfrânare în risipe și revenire neîntârziată, cu economii acolo unde trebuie, sau apoi — *alții* la rând în locul celorce spre a-și păstra pe sinecuriști, pe diurniști și alți favorizați fără folos pentru țară, nu admit jertfirea partizanilor, admit *modificări* în bugetul întocmit de guvern și depus acum pe biroul parlamentului.

E. Hodoș.

Să urmăm pe Domnul.

— Cinstirea sfintei Cruci. —

Cu Dumineca de azi am ajuns la mijlocul drumului început acum trei săptămâni.

Sfinții Părinți au rânduit ca în această zi să se serbeze închinarea cinstitei Cruci, despre care ne vom lămuri astăzi.

Sfânta Cruce este cu adevărat cartea creștinului în care se cuprind toate sfintele învățături. Pe această carte care este la îndemâna tuturor vrâstelor pot citi și cei fără știință sau învățătură, căpătând mângăere și putere, pot citi și cărturarii învățând cea mai naltă și adevărată filosofie. Cărturar ori necărturar va găsi în această minunată cruce răspuns la toate întrebările la cari mintea omenească rămâne neputincioasă. Ea ne învață să pricepem care este obârșia noastră, scopul nostru pe acest pământ, care este calea ce trebuie s'o urmăm spre a ajunge nu la fericirea de-o clipă, ci la fericirea vecinică, la fericirea adevărată.

Cinstind însă sfânta Cruce învățăm mai adânc, care este într'adevăr valoarea sufletului nostru pentru răscumpărarea căreia însuș Domnul nostru Iisus Christos s'a îmbrăcat în firea noastră stricăcioasă, suferind, ca fiu al omului, lipsa și sărăcia, mizeria, setea, foamea, oboseala și atâtea ș'atâtea decepții sdrucinătoare, sfârșind prin patimile cele mai îngrozitoare ce le-a îndurat în înălțimea lemnului Crucii.

Și cu cât a fost mai mare prețul de răscumpărare pentru scoaterea din păcat a acestui suflet al nostru, cu atât mai mult suntem datori noi să ne grijim de mântuirea și fericirea lui, lucruri ce nu se pot cumpăra cu bani ci numai urmând pe Domnul

care este adevărata cale, numai unindu-ne cu Dumnezeu prin săvârșirea binelui și ferindu-ne de păcat.

Dar ce poate să ne inspire o mai grozavă oroare de rău, de păcat îndemnându-ne a iubi binele, virtutea și adevărul, decât privirea și cinstea sfintei și de viață făcătoarei Cruci. *Ea este ancora de care ne agățăm când valurile păcatului tind să ne afunde.*

Tot cartea sfintei Cruci ne învață care este rostul suferințelor. Am văzut și altădată că plata păcatelor ce le săvârșim sunt suferințele cari numai atunci ne sunt de folos, numai dacă ele sunt unite cu acelea ale Mântuitorului.

Suferințele nu sunt altceva decât crucea, căci deaceia a zis Domnul Christos că: „*cel ce voește să vină după mine, să se lăpede de sine să-și ia crucea sa și să-mi urmeze mie*“ (Mc. 8. 34). Iată am ajuns la programul adevărat al vieții noastre, pe care îl citim pe sfânta Cruce, program pe care suntem datori să-l îndeplinim dacă cu adevărat voim să ajungem la limanul mântuirii noastre.

Și pentru că suntem la jumătatea postului e bine să înțelegem că și el face parte din lepădarea de sine, condiție fără de care nu putem merge pe urmele Domnului.

Da, este adevărat că postul este timpul îndreptării, timpul pocăinții și al rugăciunii, timpul înfrânării și deaceia, această lepădare de sine, ne pare atât de grea și drumul ei atât de anevoios.

Dar să nu ne întristăm să nu disperăm dacă suntem oboșiți și slăbiți ci să ne luminăm și să ne întărim.

Să nu uităm că atunci când suntem mai în nevoie și desnădejde, atunci ajutorul lui Dumnezeu este mai aproape.

Atunci când ni-se pare că greutatea pentru mântuirea sufletului nostru sunt mai de neînving, apare și ispita. Deavolul mai cu deadinsul caută atunci să verse veninul în inima noastră.

Încărcat de aur și argint sau alte comori atunci mai cu vicleșug se furișează bătând la ușa sufletului nostru, amenințând sau promițând toată mărirea lumii acesteia.

Să nu ne lăsăm amețiți sau amăgiți de șoaptele lui mieroase și ademenitoare căci iată tăria noastră este aci, mâna noastră de ajutor e aproape.

Biserica ne întinde sfânta Cruce care „*este dialogului pieire*“ iar pe noi ne întărește în răbdare aprinzându-ne în suflet focul dragostei de Dumnezeu. Iată de ce sfinții Părinți au rânduit ca la această jumătate a drumului durerilor și înfrânărilor să ne odihnim gândurile sub umbra sfintei Cruci. Mai mult curaj, mai multă credință și evlavie vom căpăta alergând la ajutorul ei.

Creștini și frați. Să venerăm cu toată piozitatea sfânta Cruce. Să ne închinăm ei cu toată căldura sufletului nostru căci ea este semnul cel mai frumos că purtăm numele de creștini, ea este garanția tuturor speranțelor noastre, dar mai ales ea este oglinda tuturor virtuților noastre. Ca o armă de biruință ce-o avem la îndemână în orice timp și în orice loc să nu ne rușinăm de ea ci să ne dăm toate străduințele a îndeplini ceace ea ne învață.

De sunteți împovărați de nenorocire și de dureri sau plângeți în clipe de desnădejde, priviți spre înălțimea ei căci stă scris: „*nu este durere ca durerea Mea*“!

De sunteți săraci și lipsiți aduceți-vă aminte că El n'a avut nici „*unde să-și plece capul*“!

Dacă poftele trupului, ispitele și răul vă pândeste și vă atacă, alergați la ajutorul nebiruit al sfintei Cruci, ridicați ochii la cer de unde vine mântuirea și însemnați în suflet și pe trup semnul aducător de bine și de liniște, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duș, Amin.

Dumitru V. Anuțoiu
preot.

Licuriciul.

În mijlocul verii, când secerișul este aproape, în fiecare seară sburdalnicii copii aleargă să prindă din zbor câte un licurici, una dintre cele mai greu de înțeles fenomene ale operii lui Dumnezeu în lume. O schinteie din imensa lumină a luminii cerești într'o vietate atât de mică, a cărei taină nici până azi învățații n'au putut-o deslega. Chiar dacă n'ar mai fi altceva de admirat din cele ce s'au făcut de ziditorul tuturor și încă ar trebui cu toți să exclamăm: Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile Tale!....

ȘTIRI

Locale.

Duminecă la sf. Liturgie, părintele paroh Petru Bancea, într'o atmosferă înălțătoare a explicat însemnătatea sfintei evanghelii. Tânărul din Capernaum ahtia după însănătoșire, de aceea a rugat pe cei patru tovarăși să-l coboare la Iisus prin acoperișul casei, la doctorul vindecator al ranelor trupești și al durerilor sufletești.

Puterea divină s'a manifestat îndată prin credința tare a slăbănogului, al cărui morb a fost rezultatul păcatului.

Fiecare om care este bătuit de acest morb, se poate tămădui, având credința slăbănogului din Evangelie, și având lângă dânsul cei patru tovarăși din sfânta Taină a Pocăinței și mai având lângă ei alți patru tovarăși, cele patru posturi mari, așezate de sfânta biserică, pentru recrearea sufletească.

La Vecernie. În cadrul societății „Femeilor ortodoxe române“ a conferențiat păr. diacon Teodor Roșca despre: „*Răstignirea pe Cruce*“. Această îngrozitoare pedeapsă a fost practică de către popoarele vechi, păgâne. O practicau deasemenea și Grecii și Romanii, dela care au împrumutat-o Iudeii.

A prezentat scenele fioroase, prin care, trecea cel condamnat, suferind groaznice patimi, până când cei răstignit pe cruce, își dădea sufletul. La astfel de patimi a fost condamnat și Mântuitorul nostru Iisus Christos.

Dacă crucea în vremurile vechi a fost obiectul de groază și de ocară, pentru lumea nouă creștină, ea a devenit obiectul sfânt, căci s'a sfințit cu sângele cald al Mântuitorului, ale Cărui suferințe ni-le imaginează și păstrează zi de zi sfânta Cruce.

Nouă lege școlară. Am fost arătat acum câteva săptămâni că se elaborează o nouă lege școlară, a învățământului primar. Principiile acestei legi le-am fost expus, acestea răspunzând împrejurărilor geografice și istorice a regiunilor respective din țară. Proiectul a fost elaborat în întregime de d. ministru Dimitrie Gusti, și după ce Consiliul superior și-a dat aviz favorabil asupra-i, s'a hotărât a fi depus în Parlament zilele acestea spre a fi votat.

Aniversarea unirii Basarabiei. În 27 Martie se împlinesc 15 ani dela revenirea Basarabiei la trupul neamului. Cu acest prilej se intenționează aranjarea unor frumoase serbări în privința cărora iată ce scrie un ziar din Capitală: „Organizarea serbărilor Basarabiei nu trebuie să fie obiectul de preocupare numai de cât al reprezentanților Basarabiei... Ele trebuiesc pregătite cu atenție de autoritatea totală a guvernului. Alipirea Basarabiei a fost evenimentul cel mai neprevăzut și dramatic de la sfârșitul războiului. Felul cum ea a revenit în sânul comunității românești, neajunsurile pe care viața ei a avut să le sufere pe urmă, șantagiile internaționale al căror obiect a fost, au făcut din Basarabia copiful boinăvicios al statului nostru...” Cu drept cuvânt scrie numitul ziar că aceste serbări sunt o chestiune de delicatețe și deosebită considerație!

CONCURS.

Consiliul parohial ort. român din comuna Gavojdia, în baza ordinului Ven. Consiliu eparhial No. 452 B. ex. 1933, publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană” pentru ocuparea postului de paroh la parohia primă de cl. III. din comuna Gavojdia, protopresbiteratul Logojuului devenită vacantă prin pensionarea preotului Samson Petricu.

Emolumente :

1. Una sesiune parohială constătătoare din 31 jug. arabil și fânați și un jug. intravilan.
2. Stola uzitată.
3. Nefiind casă parohială alegândul preot va avea să se îngrijească de locuință și va suporta toate dările sesiunii sale.

Doritorii de a ocupa acest post, au să-și înainteze cererile de concurs cu încuviințarea Prea Sfinției Sale Domnului Episcop diecezan prin Prea On. Oficiu protopresbiterat al Logojuului, Consiliului parohial din Gavojdia.

Recurenții sunt invitați cu prealabila încuviințare a protopresbiterului trațional, a se prezenta în vie-o Duminecă sau sârbătoare în sfânta biserică din loc spre a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratorie.

Gavojdia din ședința Consiliului parohial ort. rom. ținută la 1 Marie 1933.

Moise Nicoia
notar

Pr. Aureliu Marta
președinte

În conțelegere cu Oficiul protopresbiterat al Logojuului **Dr. Aurel Mihaescu** adm. protopresbiterat.

Redactor responsabil: Nicolae Cornean.

Nr. 1502 B. ex 1933.

Condițiunile de concurs staverite în protocolul ședinței Consiliului parohial din Gavojdia ținută în 1 Martie 1933, se aprobă cu aceea, că în baza aliniatului ultim al §-ului 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza decisului consistorial ddto 3 Martie 1914 și respective 14 Aprilie 1914 Nr. 3058 B. ridicat și la valoare de concluz sinodal cu concluzul No. protoc. 33. ex 1914, precum și avându-se în vedere deciziunea consistoriului mitropolitan Nr. 358,928 din 13 Noemvrie 1929, — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul, care este o parte integrantă și legală a dotațiunii preoțești.

Caransebeș, la 10 Martie 1933.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu m. p.

2—3

Prăvălia din colțul casei diecezane No. 169 din loc (unde a fost cândva „Severiniana”) este de închiriat. *Ofertele sunt a se înainta fără amânare Consiliului eparhiei ort. rom. a Caransebeșului.*

Obiecte bisericesti dela cele mai renumite fabrici, se află de vânzare la **Librăria Diecezană.**

Tipografia

și Librăria

Diecezană

Caransebeș

Este înzestrată și bineasortată cu tot felul de cărți românești literare și științifice, requizite școlare și de birou.

Execută tot soiul de lucrări tipografice în cel mai scurt timp pe lângă prețuri convenabile.

Legătorie proprie.

Tiparul și editura Tipografiei diecezane în Caransebeș.